

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 56/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia (...) r., sygn. akt (...).			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>W sprawie wniesione zostały dwie apelacje przez obrońcę, który reprezentował obu oskarżonych.</p> <p>W apelacji dotyczącej oskarżonego W. M. obrońca podniósł następujące zarzuty:</p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w wyroku, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie daje podstaw do takich ustaleń,

2) obrazę prawa materialnego, tj. art. 11 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, że zachowania oskarżonego stanowią samoistne czyny zabronione, podczas gdy są to czyny współukarane, a konkretnie chodzi o zachowania wyszczególnione w wyroku w punktach:

- 3 i 4,

- 11 i 12,

-19, 20, 21 i 22,

- 24 i 25,

- 31 i 32,

- 33 i 34,

- 35 i 36,

- 40 i 41,

- 42, 43 i 44,

- 46 i 47,

- 50 i 51,

- 55 i 56,

- 59 i 60,

- 61 i 62,
- 63 i 64,
- 65 i 66,
- 67, 68 i 69,
- 70 i 71,
- 72 i 73,
- 75 i 76,
- 79 i 80,
- 81 i 82,
- 83 i 84,
- 85 i 86,
- 87 i 88,
- 89 i 90,
- 94 i 95,
- 96, 97 i 98,
- 99 i 100,
- 103 i 104,
- 109 i 110,
- 112 i 113,
- 114 i 115,
- 116 i 117,
- 118 i 119,
- 120, 121 i 122,
- 124, 125 i 126,
- 127 i 128,
- 129 i 130,
- 131 i 132,
- 134 i 135,
- 136, 137 i 138,

- 139 i 140,
- 141, 142 i 143,
- 145 i 146,
- 147 i 148,
- 149 i 150,
- 153, 154 i 155,
- 156, 157 i 158,
- 159 i 160,
- 161 i 162,
- 165 i 166,
- 167 i 168,
- 169 i 170,
- 171 i 172;

3) obrazę art. 624 § 1 k.p.k. poprzez niezwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych, w sytuacji gdy ich uiszczenie będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową oraz wysokość dochodów oskarżonego.

W apelacji dotyczącej oskarżonego K. M. (1) obrońca podniósł następujące zarzuty:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który

miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w wyroku, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie daje podstaw do takich ustaleń,

2) obrazę prawa materialnego, tj. art. 11 § 1 k.k. polegającą na przyjęciu, że zachowania oskarżonego stanowią samoistne czyny zabronione, podczas gdy są to czyny współukarane, a konkretnie chodzi o zachowania wyszczególnione w wyroku w punktach:

- 184, 185 i 186,

- 189 i 190,

- 191 i 192,

- 193 i 194,

- 197 i 198,

- 199 i 200,

- 201 i 202,

- 206 i 207,

- 208 i 209,

- 215 i 216,

- 217 i 218,

- 219 i 220,

- 221 i 222,
- 223 i 224,
- 225 i 226,
- 227 i 228,
- 229 i 230,
- 232 i 233,
- 234 i 235,
- 237 i 238,
- 239 i 240,
- 241 i 242,
- 243, 244 i 245,
- 247 i 248,
- 251 i 252,
- 253 i 254,
- 265 i 266,
- 275 i 276,
- 277 i 278;

3) obrazę art. 624 § 1 k.p.k. poprzez niezwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych, w sytuacji gdy ich uiszczenie będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową oraz wysokość dochodów oskarżonego.

W piśmie z dnia (...) r. złożonym już znacząco po terminie do wniesienia apelacji

	<p>obrońca „uzupełniła apelację” o zarzut rażącej niewspółmierności kary w zakresie pkt V i VII zaskarżonego wyroku – dotyczących W. M. oraz w zakresie pkt XVI dotyczącego K. M. (1). Sprecyzowała również wnioski odnoszący się do zarzutu obrazy art. 11 § 1 k.k. i wniosła o umorzenie postępowania co do czynów współkaranych na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonych (obaj oskarżeni mają tego samego obrońcę) nie zasługiwały na uwzględnienie. Z uwagi na to, że zarzuty te ściśle się ze sobą wiążą, gdyż opierają się na tych samych rzekomych uchybieniach i są de facto tożsame, a wręcz identyczne, zostaną one omówione łącznie.</p> <p>Po pierwsze, całkowicie chybione</p>			

są podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonych zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Pomijając część dotycząca skazania W. M. za przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 k.k., a K. M. (1) za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., do której Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej kolejności, w pozostałym zakresie analizowane zarzuty są nie tylko ujęte w sposób ogólnikowy, ale przede wszystkim uzasadnione w taki sposób, iż trudno dociec w czym konkretnie obrońca dostrzega przyczynę błędnych ustaleń, czy to polegających na błędach dowolności, czy też na błędach braku, ponieważ taką postać może przybrać podstawa odwoławcza ujęta w art. 438 pkt 3 k.p.k. Uzasadnienie tych zarzutów sprowadza się bowiem do prostych zaprzeczeń wyrażonych w sposób następujący:

- „Ustalenie, iż oskarżony miał świadomość, że nabyty przez niego pojazd pochodzi z przestępstwa

kradzieży z
włamaniem jest
dowolne i nie
ma oparcia w
zgromadzonym
materiale
dowodowym.”;

- „Oskarżony nie
dokonywał
przerabiania znaków
identyfikacyjnych
pojazdów – nie
posiadał on
niezbędnej wiedzy
i umiejętności ku
temu, nie polecał
on też wykonania
takich działań innym
osobom.”;

- „Oskarżony nie
dopuszczał się
oszustw na szkodę
kupujących pojazdy.
Sprzedają
samochodów
zajmował się komis
samochodowy.
Oskarżony nie
wydawał poleceń
dokonania
oszustwa.”;

- „Oskarżony nie
polecał osobom
trzecim dokonania
kradzieży z
włamaniem
pojazdów opisanych
we wskazanych
czynach. Brak
dowodów
potwierdzających
takie ustalenia.”;

- „Oskarżony nie
podzegał do
dokonania
przestępstwa z art.
271 § 1 i 3

k.k. Brak dowodów potwierdzających takie ustalenia. Nadto, faktura nie poświadcza niczego w rozumieniu art. 271 k.k., zatem nie może być przedmiotem popełnienia przestępstwa.”;

- „Oskarżony nie dokonał kradzieży z włamaniem pojazdów opisanych we wskazanych czynach. Brak dowodów potwierdzających takie dane.”;

- „Oskarżony nie popełnił czynów opisanych we wskazanych punktach. Brak dowodów potwierdzających takie ustalenia”.

Stwierdzenia te są poprzedzone przytoczeniem numerów poszczególnych punktów z części wstępnej zaskarżonego wyroku, którymi oznaczone są kolejne czyny zarzucone oskarżonym.

Wyżej zaprezentowano całokształt wywodów obrońcy zawartych w uzasadnieniach wniesionych

apelacji, które mają wykazywać słuszność podniesionych zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. Już na pierwszy rzut oka zauważyć można, że w rzeczywistości obrońca poprzestał na autorytatywnych stwierdzeniach polegających na „jednozdaniowych” zaprzeczeniach, które nawet w najmniejszym zakresie nie tłumaczą istoty podniesionych zarzutów. Nie wiadomo de facto w czym konkretnie obrońca dopatruje się błędnych ustaleń faktycznych. Utrudnia to w praktyce poddanie takiego zarzutu szczegółowej ocenie pod względem trafności uzasadniającego go wyводу. Oczywiście takie ogólnikowe ujęcie zarzutu nie uniemożliwia dokonania rzetelnej kontroli odwoławczej, Sąd Apelacyjny dysponuje bowiem ujawnionymi na rozprawie dowodami i uzasadnieniem wyroku sporządzonym przez Sąd I instancji,

które podlegają analizie, ale formułując zarzuty i ich uzasadnienie w opisany wyżej sposób skarżący musi się liczyć z tym, że odnosząca się do nich argumentacja Sąd II instancji będzie dostosowana poziomem „szczegółowości”. Nie jest to rzecz jasna wynikiem pobieżnego badania sprawy, lecz po prostu skutek tego, że Sąd Apelacyjny (poza pewnymi niedociągnięciami dotyczącymi dat popełnienia czynów), po uważnej analizie zgromadzonych dowodów i ich ocenie zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostrzegł niejako „z urzędy”, aby Sąd Okręgowy popełnił jakiegokolwiek błędy w ustaleniach faktycznych w zakresie odnoszącym się do sprawstwa oskarżonych, a wręcz przeciwnie, stwierdził, że ustalenia te są prawidłowe, ponieważ mają pełne oparcie w zgromadzonym materiale

dowodowym.
Obrońca nie
naprowadził zaś
jakiegokolwiek
szerszego wywodu,
w którym
którekolwiek z
ustaleń Sądu I
instancji byłoby
podważane, z
powołaniem się na
jakikolwiek logiczny
wywód, co
skłaniałoby i
zarazem zmuszało
Sąd Apelacyjny
do przedstawienia
szczegółowego
odniesienia się do
zaprezentowanego
stanowiska. Jest to
wynikiem bardzo
pobieżnego ujęcia
omawianych
zarzutów i ich
motywów. W tej
sytuacji, Sąd
Apelacyjny uznaje
za w pełni
wystarczające
odwołanie się do
bardzo obszernego
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, w którym
poddano wnikliwej
ocenie wszystkie
zgromadzone
dowody i na ich
podstawie
poczyniono
prawidłowe
ustalenia faktyczne.
Sąd Okręgowy
bardzo precyzyjnie
wskazał jakim
dowodom dał wiarę,
a jakim tej wiary
odmówił i dlaczego.
Dokonana ocena

mieści się w granicach swobody określonej w art. 7 k.p.k., ponieważ jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania doświadczenia życiowego i wiedzy. Nadto Sąd I instancji jasno wskazał, które dowody były podstawą poczynienia określonych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonych, co obrońca stara się zakwestionować li tylko poprzez autorytatywne zaprzeczenia, pozbawione jakiegokolwiek rzeczowego uzasadnienia. Przypomnieć też wypada, że błąd w ustaleniach faktycznych, jak już to zaznaczono wyżej, może mieć dwie postacie, tj. błędu „braku” albo błędu „dowolności”. W obu przypadkach uchybienie to dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano ich prawidłowej oceny. Oznacza to, że sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie

dowody ujawnione na rozprawie (art. 410 k.p.k.), a także prawidłowo je ocenił (7 k.p.k.). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone). W pierwszym przypadku chodzi o błąd „braku”, który polega na nieustaleniu określonego fakty wynikającego z danego dowodu. W drugim przypadku chodzi o błąd „dowolności”, który ma miejsce wówczas, gdy w ustaleniach faktycznych został wskazany fakt, lecz nie wynika on z przywołanego na jego poparcie dowodu. Podnosząc zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych obrońca w rzeczywistości zaakceptował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów i nie dopatrył się błędów na etapie ich gromadzenia. Niemniej, co już

kilkakrotnie podkreślano, poprzestając na samych ogólnikach nie wykazał, aby Sąd Okręgowy ustalił fakt, który z danego dowodu (dowodów) nie wynikał (błąd „dowolności”) albo zaniechał ustalenia faktu, który z danego dowodu (dowodów) wynikał (błąd „braku”).

W tym miejscu wypada jedynie podkreślić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi przewidziane przez art. 424 k.p.k. Odtwarza proces myślowy, który doprowadził Sąd Okręgowy do rozstrzygnięcia i stąd umożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Podsumowując dotychczas poczynione rozważania, stwierdzić trzeba, że wskutek przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że – wbrew twierdzeniom apelującego obrońcy oskarżonych -

przyjęta przez Sąd Okręgowy wersja wydarzeń znajduje odzwierciedlenie w prawidłowo zgromadzonym i należycie ocenionym materiale dowodowym.

Powyższą konstatację odnieść też trzeba do ustaleń Sądu Okręgowego dotyczących przypisanego W. M. przestępstwa z art. 258 § 1 i 3 k.k. oraz przypisanego K. M. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Także i w tym przypadku Sąd Okręgowy precyzyjnie wskazał, jakie dowody stały się podstawą do ustalenia faktów wskazujących na wyczerpanie przez oskarżonych znamion wymienionych przestępstw. Ustalenia te poprzedził zaś pełną, logiczną, wnikliwą i co za tym idzie przekonującą oceną dowodów.

Jeżeli chodzi o W. M. to na kierowanie przez niego zorganizowana grupa przestępcą wskazują jednoznacznie wyjaśnienia i

zeznania K. M. (2), A. F. i F. W.. Z ich relacji wprost wynika, że oskarżony:

- organizował kradzieże samochodów osobowych we F. i N. oraz fałszowanie znaków identyfikacyjnych tych pojazdów, a następnie ich sprzedaż w P.,

- instruował uczestniczące w grupie osoby, w tym K. M. (2), A. F. i F. W., w jaki sposób należy dokonywać kradzieży samochodów i zmiany znaków identyfikacyjnych, a co polegało na organizowaniu „szkoleń”, „instruktaży”,

- przekazywał na bieżąco instrukcje, wskazówki i informacje umożliwiające dokonanie konkretnych kradzieży i zmian numerów identyfikacyjnych,

- dostarczał niezbędne narzędzia, a mianowicie komputery, moduły sterujące silnikami, kody do kart kluczy, które umożliwiały

przełamanie
zabezpieczeń
pojazdów,

- dostarczał
przedmioty
niezbędne do
zmiany numerów
VIN i tablic
rejestracyjnych,

- organizował
przerzut
samochodów do P.,

- przekazywał
polecenia kradzieży
szczegółowo
określonych
pojazdów, które
odpowiadały
wcześniej nabytym i
zarazem „rozbitym”
samochodom,

- wypłacał
wynagrodzenie
członkom grupy za
dokonanie
poszczególnych
kradzieży
samochodów.

Relacje K. M. (2),
A. F. i F. W.
jednoznacznie też
wskazują na udział
w zorganizowanej
grupie przestępczej
K. M. (1), który
w pełni zdawał
sobie sprawę ze
struktury, jaką ona
posiada i celów, jakie
jej przyświecają.
Wiedział, że to jego
bracia - początkowo
W. M., a później
Z. M. – z którymi
pozostawał bardzo
blisko, kierują

dokonywanymi na szeroka skalę, przez wiele osób, w sposób skoordynowany, na terenie Niemiec i F., kradzieżami samochodów, fałszowaniem znaków identyfikacyjnych tych pojazdów i następnie ich sprzedażą w P.. Sam brał udział w kradzieżach szeregu samochodów, które dostarczał, do miejsc, gdzie je przechowywano do czasu sfalszowania znaków identyfikacyjnych i przewiezienia do P.. Uczestniczył również w samej zmianie numerów i oszustwach związanych ze sprzedażą pojazdów. Bardzo często towarzyszył braciom, którzy kierowali grupą przestępczą. Miał pełną świadomość ich i swojej roli w grupie. Uczestniczył w prowadzonych „instruktażach” i niekiedy przekazywał polecenia kierujących grupą innym jej członkom.

Wbrew sugestiom obrońcy, omawiana grupa miała wręcz typowe, „książkowe” cechy

zorganizowanej grupy przestępczej. Odznaczała się bowiem trwałą strukturą pionową o wyraźnie wyodrębnionym kierownictwie (początkowo W. M., a później Z. M.), które organizowało i koordynowało popełniane przestępstwa oraz wydawało stosowne polecenia innym członkom grupy, którzy sytuowali się niżej w hierarchii. W. M. „szkolił” członków grupy, instruując ich w jaki sposób należy popełniać przestępstwa kradzieży samochodów, czy też podrobienia znaków identyfikacyjnych. Dostarczał im specjalistyczny sprzęt. Pozostali członkowie grupy, w tym K. M. (1) mieli pełną świadomość zorganizowanego charakteru grupy i roli, jaką w niej odgrywają. Wykonywali zadania im zlecone i otrzymywali za to wynagrodzenie. Przestępstwa były popełniane na szeroką skalę, „profesjonalnie” zorganizowane i skoordynowane – z zachowaniem

wypracowanego schematu, tj. kradzież pojazdu, podrobienie znaków identyfikacyjnych („legalizacja”), przewiezienie do P. i sprzedaż (poprzez wprowadzenie w błąd nabywających). Cały proceder był szczegółowo przemyślany, przygotowany i wykonany. Działanie grupy obejmowało terytorium trzech państw, co wiązało się z zapewnieniem członkom grupy mieszkań, wyszukaniem miejsc przechowywania pojazdów i zorganizowaniem „przerzutu” samochodów do P..

Tak opisana struktura i działalność z pewnością wyczerpuje znamiona przypisanych oskarżonym przestępstw. Sugestie obrońcy, że grupa nie posiadała struktury, nie funkcjonował w niej podział zadań, a poszczególne osoby (wskazane w treści wyroku) nie wykonywały zadań na jej rzecz, lecz ad hoc, w nieregularnych odstępach czasu,

podejmowały zachowania o charakterze przestępczym, są po prostu oderwane od realiów dowodowych sprawy.

Zdaniem obrońcy osobą, która faktycznie kierowała działalnością zorganizowanej grypy przestępczej był K. M. (2). Problem w tym, że w niniejszym postępowaniu K. M. (2) nie występował w roli oskarżonego i nie oceniano jego roli w grupie pod kątem kwalifikacji prawnej. Niemniej, jego obszerne relacje pozwoliły m.in. na ustalenie roli W. M. i K. M. (1), co znalazło odzwierciedlenie w kwalifikacjach prawnych przyjętych w zaskarżonym wyroku, które zostały należycie umotywowane.

Nadto Sąd Okręgowy słusznie dał wiarę relacjom K. M. (2) (najprawdopodobniej mylnie określonego w apelacji mianem (...)), gdyż w sprawie występowały osoby o tym nazwisku, ale o innych imionach i ich zeznania miały inne

zgoła znaczenie),
ponieważ znajdują
one potwierdzenie
w wyjaśnieniach i
zeznaniach A. F. i
F. W.. Korespondują
także z relacjami D.
B., L. H., Z. W.
oraz materiałem w
postaci utrwalonych
rozmów
telefonicznych,
bilingów, opinii
biegłych z zakresu
mechanoskopii,
techniki pojazdowej,
protokołów
przeszukań i
przedmiotów
zabezpieczonych w
toku
eksperymentów
procesowych, jak
też w zeznaniach
pokrzywdzonych,
którzy kupowali
pochodzące z
kradzieży
samochody. Właśnie
te dowody, które
wzajemnie
uzupełniają się i
tworzą logiczną
całość były podstawą
odmówienia wiary
wyjaśnieniom
oskarżonych oraz
niektórym
świadkom,
szczegółowo
wymienionym w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.

Z uwagi na to,
że w uzasadnieniu
apelacji dotyczącej
oskarżonego W. M.
obrońca stwierdził,

że faktura nie może być przedmiotem przestępstwa z art. 271 k.k., niezbędne jest odniesienie się do tej kwestii, choć skarżący w żaden sposób nie umotywował swojego stanowiska. Otóż, prawdą jest, że zarówno we wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i w doktrynie prezentowano stanowisko, iż wystawienie nierzetelnej faktury należy traktować jako czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s, albowiem wskutek zastosowania zasad wyłączenia wielości ocen, stanowi on lex specialis w stosunku do tożsamego czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., co eliminuje możliwość zastosowania znanej m.in. prawa karnemu skarbowemu instytucji idealnego zbiegu czynów zabronionych (zob. np. wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2012 r., IV KK 20/12; postanowienie SN z dnia 23 listopada

2006 r., IV KK 321/06, R-OSNKW 2006, poz. 2251 i uchwała SN z dnia 30 września 2003 r., I IZP 16/03, OSNKW 2003 r., Nr 9-10, poz. 77). W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 roku (I KZP 19/12, R-OSNKW 2013, poz. 13) przyjęto jednak, że reguły wyłączania wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s, co w konsekwencji oznacza, że wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie. Pogląd ten zyskał powszechną akceptację w orzecznictwie (zob. postanowienie SN z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK 256/17, L.; postanowienie SN z dnia 18 kwietnia 2019 r., II KK 82/19, L.; wyrok

SA w Warszawie z dnia 14 października 2019 r., II AKA 404/18, L., wyrok SA w Katowicach z dnia 6 kwietnia 2018 r., II AKA 1/18, L. i postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 21/12, R- OSNKW 2013, poz. 14). W rezultacie, jeżeli ten sam czyn będący przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa lub wykroczenia określonego w przepisach karnych innej ustawy, stosuje się każdy z tych przepisów (art. 8 § 1 KKS). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie zastosował zbiegu idealnego z art. 8 § 1 k.k.s. i nie skazał oskarżonego za czyn z art. 62 § 2 k.k.s, a przy braku apelacji na jego niekorzyść czynienie przez Sąd Apelacyjny jakichkolwiek rozważań w tym kierunku byłoby postąpieniem naruszającym zakaz reformationis in peisu wynikający z art. 434 § 1 k.p.k.

Na marginesie można jedynie

zauważyć, że ani w piśmiennictwie, ani w orzecznictwie nie ma aktualnie żadnych wątpliwości, że faktura jest dokumentem, który może być przedmiotem zarówno przestępstwa z art. 271 k.k., jak i z art. 62 k.k.s.

Po drugie, w realiach analizowanej sprawy zarzut obrazy art. 11 § 1 k.k. również nie mógł być uwzględniony i to z różnych, niezależnych od siebie powodów, związanych ze zgoła odmienną argumentacją.

Przedmiotowy zarzut obrońca oparł na twierdzeniu, że szereg czynów przypisanych oskarżonemu należało potraktować, jako współkarane.

Odnosnie W. M., jak należy mniemać, skarżący dopatruje się instytucji współkarania w następujących układach:

- czyn z art. 279 § 1 k.k. jako główny, a współkarane czyny to przestępstwa wyczerpujące

znamiona z art. 306 k.k., 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. (ilość sugerowanych czynów współkaranych zależy od konkretnego układu – niekiedy jest to tylko czyn z art. 306 k.k., niekiedy czyn z art. 306 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., a niekiedy obok tych dwóch również art. 286 § 1 k.k.),

- czyn z art. 286 § 1 k.k. jako główny, a współkarany czyn to przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., a niekiedy także przestępstwo z art. 306 k.k.

Z kolei odnośnie K. M. (1) skarżący dopatruje się instytucji współkarania z reguły w układzie: czyn z art. 279 § 1 k.k. jako główny, a przestępstwo z art. 306 k.k., jako współkarane, zaś tylko w dwóch przypadkach czynem współkaranym ma być również przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Dla wyczyszczenia przedpola, przed

przejściem do
rozważań
dotyczących istoty
zarzutu, zauważyć
należy, że w punkcie
III zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy, na
podstawie art. 17 § 1
pkt 6 k.p.k., z uwagi
na przedawnienie
karalności, umorzył
postępowanie karne
przeciwko W. M.
o szereg czynów
(łącznie dwudziestu
dziewięciu!)
kwalifikowanych z
art. 306 k.k., czy też
306 k.k. w zw. z
art. 65 k.k. Z kolei
w punkcie XVII, na
tej samej podstawie
prawnej, umorzył
postępowanie karne
przeciwko K. M.
(1) o szereg
przestępstw (łącznie
siedemnastu!)
kwalifikowanych z
art. 306 k.k. w zw.
z art. 65 k.k. i o
jeden czyn z art.
306 k.k. W tych
częściach wyrok nie
został zaskarżony i
uprawomocnił się
w I instancji.
Mimo to jednak
obrońca domagał
się procedowania co
do tych zachowań
i potraktowania
ich, jako czynów
współukaranych.
Nadto, Sąd
Apelacyjny,
działając z urzędu,
uchylił zaskarżony
wyrok co do czynów

przypisanych oskarżonemu W. M. w punktach VIII i X, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 88, 120, 126, 136, 141 i 156 – kwalifikowanych z art. 306 k.k. – oraz w punktach 135,140,146, 148, 150, 155, 160 i 162 – kwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. – i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.k. postępowanie karne przeciwko wymienionemu oskarżonemu umorzył. Sąd Apelacyjny uchylił także zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1) w punkcie XXIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 233, 235, 238, 240, 242, 244 i 248, zakwalifikowanych art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umorzył. Powody, które zdecydowały o takim postąpieniu Sądu Apelacyjnego zostaną omówione poniżej, ale w tym miejscu zaznaczyć

trzeba, że
podnoszony przez
obrońcę problem
współkarania
czynów z art.
306 k.k., przy
uwzględnieniu
wskazanych decyzji
o umorzeniu,
dotyczy tylko:

1. Czterech
przypadków
odnośnie W. M., a
konkretnie czynów
opisanych w części
wstępnej wyroku w
punktach 166, 168,
170 i 172 (punkty
2.52, 2.53, 2.54
i 2.55 zarzutu
podniesionego w
apelacji).

Wprawdzie
ostatecznie został
on również skazany
za przestępstwo z
art. 306 k.k.
opisane w punkcie
173 części wstępnej
zaskarżonego
wyroku, ale w tym
zakresie obrońca
nie podniósł zarzutu
współkarnia, co
jest w pełni
zrozumiałe, gdyż
czyn ten nie
pozostaje w związku
z jakimkolwiek
czynem z art. 279
§ 1 k.k., czy też z
art. 286 § 1 k.k.,
który mógłby być
potraktowany, jako
główny.

2. Pięciu
przypadków
odnośnie K. M. (1),

przy czym co do tego oskarżonego w ogóle z sugerowanych przez obrońcę 29 przypadków współukarania pozostaje do rozważanie 7, z czego 5 jest związanych właśnie ze skazaniem z art. 306 k.k., konkretnie chodzi o czyny oznaczone w części wstępnej wyroku w punktach 152, 254, 256, 276 i 278 (punkty 2.25, 2.26, 2.27, 2.28 i 2.29 zarzutu podniesionego w apelacji), a dwa są związane ze skazaniem z art. 286 § 1 k.k. (punkty 2.1 i 2.23 zarzutu podniesionego w apelacji).

Przechodząc do analizy prawnej przedstawionego przez obrońcę problemu wypada zacząć od tego, że nie istnieją żadne sztywne i oczywiste zasady uznawania czynów za współukarane. Można jedynie opierać się na wskazówkach sformułowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie – biorąc jednak pod uwagę i to, że w doktrynie bardzo często nie ma

zgody co do faktu, czy konkretne typy przestępstw mogą zostać uznane za czynności współukarane. Konstrukcja czynów współukaranych ma charakter pozaustawowy, dlatego też przy określaniu warunków wymaganych do jej zastosowania, możliwych postaci oraz podstawy rozstrzygnięcia sądu w przypadku jej przyjęcia, niezbędne jest odwoływanie się do reguł wypracowanych w tym zakresie w doktrynie i orzecznictwie, a ocena musi być dokonywana nie w formie abstrakcyjnej, lecz z uwzględnieniem realiów konkretnej sprawy. W postanowieniu z dnia (...) r., w sprawie I KZP 5/03 (LEX nr 438164), Sąd Najwyższy trafnie stwierdził, że przy dokonywaniu analizy, czy w okolicznościach konkretnego wypadku powinno dojść do redukcji ocen prawnokarnych z zastosowaniem konstrukcji czynu

współukaranego,
należy mieć w polu
rozważań
następujące
okoliczności:

a) integralne
powiązanie czynu, za
który sąd skazuje
sprawcę i wymierza
mu karę, z czynem,
który uznany zostaje
za przestępstwo
współukarane;

b) porównanie
stopnia społecznej
szkodliwości obu
czynów, przy czym
nie może być uznane
za współukarane
przestępstwo, które
przewyższa
stopniem społecznej
szkodliwości czyn,
który stanowi
podstawę skazania
i wymierzenia kary
lub gdy w istotny
sposób wzmaga ono
skutek wywołany
przestępstwem
głównym;

c) czy pomiędzy
czynem głównym,
a tym który
ma być uznany
za współukarany
istnieje tożsamość
rodzajowego dobra
chronionego
prawem oraz
tożsamość
pokrzywdzonego.

Prawdą jest, że
Sąd Najwyższy,
na gruncie wielu
rozstrzyganych
spraw, stwierdzał

między innymi, że czyn sprawcy kradzieży mienia, czy też kradzieży z włamaniem, polegający na tym, że sprawca ten następnie mienie to sprzedaje, wprowadzając nabywcę w błąd, **tylko co do tego, że jest właścicielem tego mienia** w następstwie czego doprowadza nabywcę do takiego rozporządzenia mieniem, które - w wypadku ujawnienia kradzieży - może okazać się dla niego niekorzystne - nie stanowi odrębnego przestępstwa oszustwa. Sprzedaż w takich warunkach skradzionej rzeczy nie powinna być traktowana jako odrębne przestępstwo, lecz jako tzw. czyn następczy współukarany (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 lutego 2010 r., III KK 276/09, LEX nr 577201; z dnia 9 grudnia 2009 r. V KK 313/09, LEX nr 553743). Szczegół jednak tkwi w tym, że wprowadzenie w błąd ofiary musi w tej sytuacji ograniczyć się wyłącznie do

zapewnienia przez sprawcę, iż jest właścicielem mienia. Wprowadzenie zarazem w błąd co do innych cech sprzedawanej rzeczy, np. co do jakości, wartości, czy innych jej istotnych cech lub elementów uniemożliwia zastosowania instytucji współukarania. Sprawca winien odpowiedzieć zarówno za kradzież, czy kradzież z włamaniem, jak i za oszustwo. To stanowisko Sądu Najwyższego łączy się z tzw. testem właściciela. Gdyby bowiem sam właściciel rzeczy sprzedając ją wprowadził nabywcę w błąd co do wymienionych przykładowo cech, a zatem ukrywając określone jej wady i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to przecież odpowiedzialny za oszustwo. Dlaczego więc nie miałby w takiej sytuacji odpowiedzieć za to przestępstwo ktoś, kto sprzedawaną rzecz wcześniej ukradł. Z takim właśnie przypadkiem mamy do czynienia w

niniejszej sprawie.
Otóż oskarżeni
sprzedając
samochody
uzyskane w wyniku
kradzieży z
włamaniem, poza
zapewnieniem o
posiadaniu prawa
własności,
wprowadzali
pokrzywdzonych w
błąd co do
prawdziwości
numerów
identyfikacyjnych
pojazdów, a w
niektórych
wypadkach także
co do innych
elementów
wyposażenia –
zatajając przed nimi,
że numery te zostały
usunięte, wycięte
wraz z częścią
karoserii, a w
ich miejsce zostały
zamontowane części
od innych pojazdów
z ich numerami
identyfikacyjnymi
(odnieść to należy
tę do innych
elementów, jeżeli
one występowały).
W rzeczywistości
samochód posiadał
inną „tożsamość”.
Przeprowadzając
tzw. test właściciela
niewątpliwie trzeba
przyjąć, że właściciel
pojazdu, który,
działając w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej,
dokonałby w nim
zmiany numerów
identyfikacyjnych

(nadając mu nową „tożsamość”) i sprzedając go nabywcy zataiłby tę okoliczności, odpowiadałby za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. W konsekwencji, oskarżeni winni odpowiedzieć tak za kradzież z włamaniem samochodów, jak i za późniejsze oszustwo przy ich sprzedaży, a o przyjęciu współukarania nie może być mowy. Z tej perspektywy mniejsze znaczenie ma już to, że w przypadku obu przestępstw występują zupełnie inni pokrzywdzeni. Nie sposób jednak pominąć i tego, że przecież oskarżeni sprzedając skradzionego samochodu ukrywali siebie, jako stronę transakcji i czynili to „na inne osoby”.

Nadto, niezależnie od przedstawionej argumentacji, stanowisko Sądu Najwyższego, że czyn sprawcy kradzieży mienia, czy też kradzieży z włamaniem, polegający na tym, że sprawca ten następnie mienie to sprzedaje, wprowadzając

nabywcę w błąd,
tylko co do
tego, że jest
właścicielem
tego mienia w
następstwie czego
doprowadza
nabywcę do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem jest
czynem
współukaranym
winno w ogóle
ulec zrewidowaniu.
Podzielenie tego
poglądu
prowadziłoby do
przyjęcia, że
uzyskanie kwoty
pieniężnej w zamian
za przedmiot
pochodzący z
przestępstwa we
wskazanym ujęciu
nie pozwalałoby na
orzeczenie
przepadku korzyści
majątkowej,
stosownie do treści
art. 45 § 1
k.k. Tymczasem
w orzecznictwie
prawidłowo uznaje
się, że każda
suma pieniężna
uzyskana w wyniku
przestępczej
transakcji, choćby
nie przyniosła
sprawcy dochodu,
stanowi korzyść
majątkową w
rozumieniu
powołanego
przepisu (por.
postanowienie SN z
dnia 26 sierpnia
2010 r., I KZP 12/10,
OSNKW 2010, Nr

9, poz. 78).
Stojąc na gruncie
tego poglądu, uznać
należy, że także
samo wprowadzenie
w błąd co do
legalności
pochodzenia rzeczy
winno prowadzić do
odpowiedzialności
za przestępstwo z
art. 286 § 1
k.k., choćby sprawca
rzecz tę wcześniej
skradł. Nie można
też pominąć tego,
że skazanie i
wymierzenie kary
wyłącznie za inny
czyn z punktu
widzenia
pokrzywdzonego
oszustwem nie
realizuje celów
postępowania
karnego, bowiem
nie uwzględnia jego
prawnie
chronionych
interesów (art. 2 § 1
pkt 3 k.p.k.). Choć
przyjęcie konstrukcji
współkarania nie
uniemożliwia
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody
na rzecz
pokrzywdzonego
czynem
współkarany
(por. uchwała SN
z dnia 15 września
1989 r., I KZP 26/99,
OSNKW 1999, Nr
11-12, poz. 74)., ten
ostatni jest wszak
zainteresowany nie
tylko uzyskaniem
naprawienia

poniesionej szkody, lecz także tym, aby oskarżony poniósł odpowiednią karę za popełniony czyn.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, także przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. nie może być potraktowane jako współukarane zarówno w relacji do kradzieży z włamaniem, jak i oszustwa – oczywiście odnosząc to do realiów badanej sprawy, co nie oznacza, że w innych okolicznościach nie mogłoby to być uzasadnione. Czyn ten jest bowiem zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Jest to identyczne zagrożenie, jakie przewidziane jest za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i też niewiele odbiega od zagrożenia wskazanego w art. 279 § 1 k.k., tj. od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Mimo, iż samo zagrożenie karą nie może być tu decydujące, to jednak również porównanie stopnia społecznej

szkodliwości czynów nie pozwala przyjąć, że stopień ten w przypadku czynów z art. 271 § 1 i 3 k.k. istotnie różni się od stopnia społecznej szkodliwości kradzieży z włamaniem, czy oszustwa, a przynajmniej w takim zakresie, aby uzasadniało to przyjęcie współukarania. Nie można bowiem tracić z pola widzenia nie tylko tego, że czyny te godzą w zgoła różne dobra chronione prawem, ale też tego, jaki był ich modus operandi. Mianowicie, W. M. nabywał uszkodzone samochody, a następnie nakłaniał pracowników firm zajmujących się sprzedażą pojazdów, uprawnionych do wystawienia faktury, aby w fakturze poświadczyli nieprawdę poprzez wskazanie, że nabywcą były inne osoby. Choć miało to służyć m.in. sprzedaży nieuszkodzonych, a wcześniej skradzionych w wyniku włamań pojazdów, to jednak samo w sobie wiązało się z dużym ładunkiem

społecznej
szkodliwości,
wyodrębniającym te
czyny na tyle,
że zastosowanie
współkarania nie
powinno mieć
miejsca. Problem
nie tylko w tym,
że ta formuła
doprowadziła do
wyodrębnienia w
ramach grupy
przestępczej
odrębnego niejako
„działu” przestępczej
działalności, ale też
w tym, iż takie
faktury na trwałe
trafiały do obrotu
i przez pryzmat
tej okoliczności
musi być oceniona
skala zagrożenia
analizowanych
zachowań. Sprawia
to, że pomiędzy
porównywanymi
czynami nie ma
zasadniczych
dysproporcji, które
nakazywałyby
uwzględnić
stanowisko obrońcy.

Stosunkowo
najbardziej
kontrowersyjnym
przypadkiem są
zachowania
kwalifikowane z art.
306 k.k., choć
ostatecznie, uwagi
na przedawnienie
karalności
znakomitej
większości tych
czynów, jest to
problem wręcz
marginalny. Sąd

Apelacyjny odmawiając zastosowania instytucji współukarania miał na uwadze różne aspekty tego zagadnienia, które uwidaczniają się na tle indywidualnych, specyficznych okoliczności niniejszej sprawy. W rzeczywistości jednak argumentem, który zdecydował o decyzji Sądu Apelacyjnego było to, że za trafne przyjął stanowisko, iż jedynym prawidłowym działaniem w zakresie procesowych skutków przyjęcia konstrukcji czynu współukarane jest czynność polegająca na uzupełnieniu opisu czynu głównego będącego podstawą skazania i wymiaru kary o znamiona czynu współukaranego, a nie uniewinnienie oskarżonego, czy też umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Tak więc w sytuacji uwzględnienia zarzutów obrońcy doszłoby do skazania za jeden czyn, ale w jego opisie znalazłyby się obok znamion

czynu głównego, tj. kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k., czy ewentualnie oszustwa z art. 286 § 1 k.k. także znamiona przestępstwa z art. 306 k.k., co również winno wpływać na ocenę całej zawartości kryminogennej przestępnego zachowania oskarżonych. Takie jednak postąpienie, w realiach sprawy, naruszałoby zakaz reformationis in peius wynikający z art. 434 § 1 k.p.k. Apelacje wniósł jedynie obrońca. Prokurator nie zaskarżył wyroku Sąd I instancji. Sąd Okręgowy ustalił zaś, że zachowania wyczerpujące znamiona przestępstw z art. 306 k.k. są odrębnymi czynami, do których nie zastosował instytucji współukarania (umarzając co do większości z nich postępowanie!). Nabiera to bardzo istotnego znaczenia, gdy weźmie się pod uwagę to, że gdyby nie traktować tych czynów jako współukarane, to co do większości z nich w momencie

orzekania przez Sąd Apelacyjny doszło do przedawnienia, co winno skutkować umorzeniem postępowania, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., do czego Sąd II instancji byłby zobligowany, gdyż ta ujemna przesłanka procesowa stanowi zarazem bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., która musi być wzięta pod uwagę z urzędu, tj. niezależnie od zakresu zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść wyroku. Gdyby zaś Sąd Apelacyjny zastosował instytucję współukarania, to uzupełniłby opisy czynów głównych w sposób wcześniej opisany. Nie mógłby umorzyć postępowania co do czynów uznanych za współukarane, ponieważ termin przedawnienia wyznaczałby wówczas czyn główny, którego karalność jeszcze nie upłynęła (to samo dotyczyłoby ewentualnego przyjęcia kwalifikacji kumulatywnej) . W

też sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że korzystniejszym rozwiązaniem, z punktu widzenia treści art. 434 § 1 k.p.k., będzie dla oskarżonych umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie, i tak:

- co do czternastu czynów z art. 306 k.k., za które W. M. został skazany przez Sąd Okręgowy i ostatecznie skazanie go za ciąg (art. 91 § 1 k.k.) czterech czynów kwalifikowanych z tego przepisu (jak już wspomniano, został on też skazany za taki czyn, jako jednostkowy, który opisano w punkcie 173 części wstępnej wyroku, ale nie mógł on pozostawać w stosunku współukarania z żadnym z zarzuconych oskarżonemu przestępstw i obrońca w tym zakresie nie podniósł zarzutu),
- co do siedmiu czynów z art. 306 k.k., za które K. M. (1) został skazany przez Sąd I instancji i ostatecznie skazanie go za ciąg (art. 91 § 1 k.k.) pięciu przestępstw

kwalifikowanych z
tego przepisu.

Przedstawiona
„operacja”
skutkowała
obniżeniem kar
za umniejszone
liczbowo ciągi
przestępstw
odnośnie W. M.
z kary 1 roku
pozbawienia
wolności do 4
miesiący
pozbawienia
wolności, a odnośnie
K. M. (1) z kary
1 roku pozbawienia
wolności do 5
miesiący
pozbawienia
wolności. Co jednak
najważniejsze,
dalszym skutkiem
tej „operacji” było
obniżenie kar
łącznych
pozbawienia
wolności:

- W. M. z
8 lat pozbawienia
wolności do 7
lat i 8 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- K. M. (1) z
5 lat pozbawienia
wolności do 4
lat i 10 miesięcy
pozbawienia
wolności.

Idąc dalej,
analizując, która
z przedstawionych
koncepcji będzie
dla oskarżonych
korzystna, Sąd

Apelacyjny dokonał symulacji, jaki wyrok wydałby, gdyby zastosował instytucję współukarania i nie umarzał postępowania z uwagi na przedawnienie, lecz znamiona wszystkich czynów z art. 306 k.k. umieścił w przestępstwach głównych i doszedł do przekonania, że kary łączne pozbawienia wolności orzekłby w wyższym rozmiarze aniżeli wskazane powyżej, choć, co oczywiste, nie przekroczyłby rozmiaru kar łącznych ukształtowanych przez Sąd I instancji (to samo dotyczyłoby ewentualnego przyjęcia kwalifikacji kumulatywnej).

Na marginesie tylko można zaważyć, że kary orzeczone przez Sąd Apelacyjny za ciągi przestępstw z art. 306 k.k. praktycznie nie miały wpływu na rozmiar kar łącznych pozbawienia wolności. Pamiętaj należy, że W. M. za inne przestępstwa wymierzono m.in. kary jednostkowe:

5 lat pozbawienia wolności, 4 lat pozbawienia wolności, 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolej K. M. (1) wymierzono m.in. kary jednostkowe: 4 lat pozbawienia wolności, 2 lat pozbawienia wolności, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz czterokrotnie po 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Po trzecie, nie zasługiwał też na uwzględnienie zarzut obrazy art. 624 § 1 k.p.k., który w żadnej z dwóch apelacji nie został przez obrońcę uzasadniony. W tej sytuacji można jedynie stwierdzić, że oskarżeni są w sile wieku i kierując się możliwościami zarobkowymi, jakie posiadają, związanymi z wykształceniem i sytuacją na rynku pracy, nie ma podstaw do ich zwolnienia od ponoszenia kosztów

postępowania, a obrońca nie naprowadził jakichkolwiek okoliczności, które by się temu sprzeciwiały.

Reasumując, żaden z zarzutów podniesionych przez obrońcę nie zasługiwał na uwzględnienie. Nie podlegał zarazem rozpoznaniu zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w „piśmie uzupełniającym”.

Pismo to zostało złożone znacząco po upływie terminu do wniesienia apelacji. Zarzut zaś nie został oparty na żadnej z sytuacji, w których sąd odwoławczy ma obowiązek wyjścia poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty (art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.). Kwestia współmierności kary i tak jednak będzie przedmiotem analizy Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny z urzędu jednak dostrzegł potrzebę ingerencji w zaskarżony wyrok. Na pierwszy plan wysuwa się tu

kwestia
przedawnienia
karalności szeregu
czynów
kwalifikowanych z
art. 306 k.k. Chodzi
o czyny przypisane
w zaskarżonym
wyroku:

- W. M. w punkcie
VIII, a opisane w
części wstępnej tego
wyroku w punktach:
88, 120, 126, 136, 141
oraz 156,

- W. M. w punkcie
X, a opisane w
części wstępnej tego
wyroku w punktach:
135, 140, 146, 148,
150, 155, 160 oraz
162,

- K. M. (1) w punkcie
XXIII, a opisane w
części wstępnej tego
wyroku w punktach
233, 235, 238, 240,
242, 244 oraz 248.

Przedawnienie
karalności tych
czynów nastąpiło
po wydaniu wyroku
przez Sąd I
instancji, a przed
rozpoznaniem
apelacji przez Sąd
Apelacyjny.

Przestępstwo z art.
306 k.k. zagrożone
jest karą
pozbawienia
wolności do lat
3. Karalność tego
przestępstwa ustaje,
zgodnie z art. 101
§ 1 pkt 4 k.k. i

przy uwzględnieniu treści art. 102 k.k., jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 15 lat. Niemniej, w związku z zakażeniami (...)19 ustawodawca zdecydował się zaingerować w bieg terminów przedawnienia karalności czynów zabronionych. Niezbędne jest zatem uwzględnienie tych regulacji, przy czym, dla lepszej przejrzystości, z wyróżnieniem stanów prawnych obowiązujących w poszczególnych okresach.

I. Stan prawny obowiązujący od 31 marca 2020 r. do 15 maja 2020 r.

W dniu 31 marca 2020 r. weszła w życie ustawa z 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z

2020 r. poz. 568). Zaznaczyć jednocześnie należy, iż w tym dniu minął już okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego (trwający od 14 marca 2020 r. do 19 marca 2020 r.), a obowiązywał stan epidemii (od 20 marca 2020 r.).

Zgodnie z art. 15zzr ust. 6 tej ustawy, w okresie, o którym mowa w ust. 1 (tj. w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19), nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Przy stosowaniu powyższego przepisu, należy mieć na uwadze to, że brak jest przepisów przejściowych, regulujących stan prawny w okresie od 14 marca 2020 r. do 31 marca 2020 r. Omawiany

przepis znajduje
zatem zastosowanie
jedynie w okresie od
31 marca 2020 r. do
15 maja 2020 r.

**II. Stan prawny
obowiązujący w
okresie od 16
maja 2020 r. do
21 czerwca 2021
r.**

Przepis art. 15zrz
ust. 6 wyżej
wskazanej ustawy
został uchylony z
dniem 16 maja 2020
r., na podstawie
ustawy z 14
maja 2020 r. o
zmianie niektórych
ustaw w zakresie
działań osłonowych
w związku z
rozprzestrzenianiem
się wirusa (...)2
(Dz.U. z 2020 r. poz.
875).

Tak więc od 16
maja 2020 r. do
dnia 21 czerwca
2021 r., terminy
przedawnienia
karalności oraz
wykonalności biegną,
pomimo
obowiązania
stanu epidemii.

**III. Stan prawny
obowiązujący od
22 czerwca 2021
r.**

W dniu 22 czerwca
2021 r. weszła w
życie ustawa z dnia
20 kwietnia 2021 r.
o zmianie ustawy –

Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1023), na podstawie której w ustawie z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1842), wprowadzono przepis art. 15zzr¹. Zgodnie ustępem 1 tego przepisu, w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu (...)19, oraz w okresie 6 miesięcy po ich odwołaniu nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa i przestępstwa skarbowe. W myśl zaś ustępu 2, okresy, o których mowa w ust. 1, liczy się od 14 marca 2020 r. – w przypadku stanu zagrożenia

epidemicznego oraz od 20 marca 2020 r. – w przypadku stanu epidemii.

Co istotne jednak, zgodnie z art. 7 cytowanej ustawy nowelizującej, do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz kar orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Przepis art. 15zrz¹ sięga więc aż do początku stanu zagrożenia epidemicznego, pomimo uprzedniego obowiązywania przepisu art. 15zrz ust. 6. To „cofnięcie w czasie” i wstrzymanie biegu przedawnienia karalności w oparciu o art. 15zrz¹ znajdzie zastosowanie do tych wszystkich przestępstw, co do których w dniu wejścia jego w życie termin przedawnienia karalności jeszcze nie upłynął. Jeżeli

zaś przede wejściem w życie tego przepisu, tj. do dnia 21 czerwca 2021 r., termin przedawnienia karalności już upłynął na poprzednich zasadach, z uwzględnieniem okresu wstrzymania biegu tegoż przedawnienia od(...) r., to wynikająca z niego reguła nie znajdzie zastosowania. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w przypadku wymienionych wyżej przestępstw z art. 306 k.k., gdy uwzględni się czas ich popełnienia.

W przypadku niektórych z tych przestępstw Sąd Apelacyjny skorygował daty ich popełnienia. Wiązało się to z tym, że zarówno w akcie oskarżenia, jak i w zaskarżonym wyroku czas ich popełnienia został określony jako pewien okres „od do”. Nie wynikało to jednak z rozciągłości działania w czasie oskarżonych, lecz li tylko z tego, że ze zgromadzonych dowodów nie było możliwe ustalenie

konkretnego dnia, w którym dane przestępstwo zostało popełnione, tj. kiedy doszło do sfalszowania znaków identyfikacyjnych w pojeździe. Dało się jednak wskazać pewien przedział czasowy, w którym musiało to nastąpić (np. że miało to miejsce w przedziale czasowym liczonym od momentu dokonania kradzieży z włamaniem samochodu do dnia jego sprzedaży, gdzie znaki identyfikacyjne z pewnością już były sfalszowane). Taki charakter określenia czasu popełnienia przedmiotowych przestępstw rysuje się jako oczywisty nie tylko z uwagi na sposób jego językowego ujęcia, ale i w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami. Uwzględniając zarazem problematykę przedawnienia karalności, Sąd Apelacyjny skorygował daty popełnienia tych przestępstw, zgodnie z zasadą określoną w art. 5 § 2 k.p.k. nakazującą rozstrzygać na korzyść oskarżonego wszelkie niedające

się usunąć
wątpliwości. W
znakomitej
większości
przypadków nie
miało to znaczenia
dla przyjęcia
przedawnienia
karalności, ale w
niektórych
przypadkach było to
rozstrzygające.

W efekcie Sąd
Apelacyjny:

I. Uchylił
zaskarżony wyrok
co do czynów
przypisanych
oskarżonemu W. M.
w punkcie VIII,
a opisanych w
części wstępnej tego
wyroku w punktach:
88 – ustalając,
że czyn został
popelniony w dniu
(...) r., 120 –
ustalając, że czyn
został popelniony w
dniu (...) r., 126
– ustalając, że czyn
został popelniony w
dniu (...) r., 136
– ustalając, że czyn
został popelniony w
dniu (...) r., 141 –
ustalając, że czyn
został popelniony w
dniu (...) r. oraz 156
– ustalając, że czyn
został popelniony
w dniu (...) r.,
zakwalifikowanych z
art. 306 k.k.
i odnośnie tych
czynów, na
podstawie art. 17
§ 1 pkt 6 k.p.k.,

postępowanie karne przeciwko niemu umarzył i w tym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;

II. Uchylił zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie X, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 135, 140, 146, 148, 150, 155, 160 oraz 162, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarzył i w tym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;

III. Uchylił zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1) w punkcie XXIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach 233, 235, 238, 240, 242, 244 - ustalając, że czyn ten został popełniony w dniu (...) r. oraz 248, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65

k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarzył i w tym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa;

Następstwem tych rozstrzygnięć była zmiana zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego W. M. w ten sposób, że Sąd Apelacyjny:

a) spośród przestępstw przypisanych mu w punkcie VIII uznał go za winnego jedynie przestępstwa określonego w punkcie 173 części wstępnej tego wyroku, popełnionego w sposób tam opisany, tj. przestępstwa z art. 306 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

b) spośród przestępstw przypisanych mu w punkcie X uznał go za winnego czterech przestępstw określonych w punktach 166, 168,

170 oraz 172 części wstępnej tego wyroku, popełnionych w sposób tam opisany, ustalając, że zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z nich, a kwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to na podstawie art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając wskazane kary W. M. Sąd Apelacyjny miał na uwadze to, że był on już uprzednio karany. Brak jest zarazem jakichkolwiek okoliczności łagodzących. Trzeba jednak zauważyć, że kara 1 miesiąca pozbawienia wolności jest najniższą karą przewidzianą za przestępstwo z art. 306 k.k. Natomiast za ciąg przestępstw przypisany

oskarżonemu w punkcie X zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W skład tego ciągu wchodziło 12 przestępstw. Można przyjąć, że niejako każdemu z przestępstw „przypisany był” jeden miesiąc pozbawienia wolności. Kierując się tą proporcją Sąd Apelacyjny orzekł karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, skoro ostatecznie ustalił, że ciąg ten składa się z czterech przestępstw (co do pozostałych czynów umorzono postępowanie).

Także w przypadku K. M. (1), efektem umorzenia postępowania, co do niektórych czynów z uwagi na przedawnienie, była zmiana zaskarżonego wyroku. Polegała ona na tym, że Sąd Apelacyjny spośród przestępstw przypisanych mu w punkcie XXIII uznał go za winnego pięciu przestępstw określonych w punktach 252, 254, 266, 276 oraz 278

części wstępnej tego wyroku, popełnionych w sposób tam opisany, ustalając, że zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregokolwiek z nich, a kwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to na podstawie art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Kształtując rozmiar tej kary Sąd Apelacyjny miał na uwadze uprzednią karalność oskarżonego oraz brak okoliczności łagodzących. I w tym przypadku warto zauważyć, że Sąd I instancji za ciąg przestępstw przypisany oskarżonemu w punkcie XXIII zaskarżonego wyroku wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W skład tego ciągu wchodziło 12 przestępstw.

Można przyjąć, że niejako każdemu z przestępstw „przypisany był” jeden miesiąc pozbawienia wolności. Kierując się tą proporcją Sąd Apelacyjny orzekł karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, skoro ostatecznie ustalił, że ciąg ten składa się z pięciu przestępstw (co do pozostałych czynów umorzono postępowanie).

Na podstawie art. 105 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny sprostował oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w jego części wstępnej, odnośnie czynu zarzuconego W. M. w punkcie 11, w miejsce zapisu „tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.” przyjął zapis „tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.” Oczywistość tej omyłki wynika jednoznacznie z lektury akt. Opis tego czynu odpowiada znamiona oszustwa, a nie kradzieży z włamaniem. W akcie oskarżenia został on prawidłowo zakwalifikowany z

art. 286 § 1 k.k.
Sporządzając wyrok
Sąd Okręgowy po
postu dopuścił się
omyłki w części
wstępnej, ale już w
części
rozstrzygającej
trafnie czyn ten
ujął wśród ciągu
przestępstw z art.
286 § 1 k.k.

W punkcie V
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy skazał
W. M. za ciąg
przestępstw z art.
279 § 1 k.k.
Przyjął, że w skład
tego ciągu wchodzi
m.in. przestępstwo
opisane w punkcie
5 części wstępnej
zaskarżonego
wyroku. Rzecz w
tym, że opis tego
czyny w żaden
sposób nie oddaje
znamion kradzieży
z włamaniem, a
jedynie kradzieży w
typie podstawowym
z art. 278 § 1 k.k. Przy
braku apelacji na
niekorzyść
oskarżonego, z
uwagi na treść art.
434 § 1 k.p.k.,
Sąd Apelacyjny nie
był władny do
uzupełnienia opisu
tego czynu o
brakujące znamię,
ponieważ poczyniłby
tym samym
niekorzystne dla
W. M. ustalenie
faktyczne. W

konsekwencji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu w punkcie V wyeliminował czyn opisany w punkcie 5 części wstępnej tego wyroku oraz ustalił, że ciąg ten składał się z 17 przestępstw i jednocześnie obniżył orzeczoną za ten ciąg karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu miesięcy), jak też obniżył orzeczoną za ten ciąg karę grzywny do 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

b) przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie V, a opisane w punkcie 5 części wstępnej tego wyroku, zakwalifikował z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Dokonując tej zmiany Sąd Apelacyjny baczyl, aby nie naruszyć zasady wynikającej z art. 434 § 1 k.k. Obniżył więc karę pozbawienia wolności wymierzoną W. M. za ciąg przestępstw o cztery miesiące i w takim też rozmiarze orzekł karę za „wyodrębnione” przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. Jest to zarazem kara bardzo zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Opisane ingerencje w zaskarżony wyrok skutkowały uchynieniem orzeczeń o karze łącznej pozbawienia wolności, co do obu oskarżonych i koniecznością wymierzenia nowych kar łącznych, przy czym w przypadku W. M. dotyczyło to również kary łącznej grzywny. Sąd Apelacyjny zatem zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył

jednostkowe kary
pozbawienia
wolności orzeczone
wobec W. M. w
punktach I, II, IV, V
(obniżoną wyrokiem
Sądu Apelacyjnego),
VI, VII, IX i
XI zaskarżonego
wyroku oraz
orzeczone w
punktach V.1b, V.1c
i V.1e wyroku
Sądu Apelacyjnego
i wymierzył mu
karę łączną 7
(siedmiu) lat i
8 (ośmiu) miesięcy
pozbawienia
wolności,

- na podstawie art.
85 k.k. i art. 86 § 1
i 2 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 7 czerwca 2010
r. w zw. z art. 4
§ 1 k.k., połączył
jednostkowe kary
grzywny orzeczone
wobec W. M. w
punktach IV, V
(obniżoną wyrokiem
Sądu Apelacyjnego),
VI, VII i IX
zaskarżonego
wyroku i wymierzył
mu karę łączną
grzywny w
rozmiarze 480
(czterystu
osiemdziesięciu)
stawek dziennych,
ustalając wysokość
jednej stawki na
kwotę 100 (stu)
złoty,

- na podstawie art.
85 k.k. i art. 86 §

1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec K. M. (1) w punktach XV, XVI, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIV i XXV zaskarżonego wyroku oraz orzeczoną w punkcie V.2b wyroku Sądu Apelacyjnego i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając kary łączne Sąd Apelacyjny, zgodnie z art. 85a k.k., miał na uwadze przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd Apelacyjny nie tracił też z pola widzenia tego, że oskarżeni przed długi okres czasu popełniali przestępstwa, które złożyły się na zbieg realny i to, iż godziły one w różne dobra chronione

prawem, tj. mienie,
wiarygodność
dokumentów i obrót
gospodarczy.

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
zarówno
wymierzone
oskarżonym
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności i grzywny,
jak i kary łączne
(chodzi o wszystkie
kary, tj. te
orzeczone przez Sąd
Okręgowy oraz przez
Sąd Apelacyjny)
są adekwatne do
stopnia ich
zawinienia oraz do
stopnia społecznej
szkodliwości
popelnionych przez
nich przestępstw.
Zapewniają też
prawidłowe
oddziaływanie
wychowawcze i
zapobiegawcze
wobec nich, jak
i czynią zadość
potrzebom w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa. Przy
ich kształtowaniu
wzięto pod uwagę
wszystkie istotne
w tej materii
okoliczności, którym
nadano
odpowiednią rangę i
wagę.

Nie budzą też
zastrzeżeń

orzeczone wobec oskarżonego W. M. środki z art. 46 § 1 k.k., skoro pokrzywdzeni ponieśli szkody na skutek popełnionych przez niego przestępstw i nie zostały one dotychczas naprawione.

Reasumując, mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł, że:

I. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.k., prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w jego części wstępnej, odnośnie czynu zarzucanego W. M. w punkcie 11, w miejsce zapisu „tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.” przyjąć zapis „tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.”;

II. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie VIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 88 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 120 –

ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...)r., 126 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 136 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 141 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r. oraz 156 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., zakwalifikowanych z art. 306 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

III. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie X, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 135, 140, 146, 148, 150, 155, 160 oraz 162, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym

zakresie kosztami
procesu obciąża
Skarb Państwa;

IV. Uchyła
zaskarżony wyrok
co do czynów
przypisanych
oskarżonemu K. M.
(1) w punkcie XXIII,
a opisanych w
części wstępnej tego
wyroku w punktach
233, 235, 238, 240,
242, 244 - ustalając,
że czyn ten został
popelniony w dniu
(...) r. oraz 248,
zakwalifikowanych z
art. 306 k.k. w
zw. z art. 65
k.k. i odnośnie
tych czynów, na
podstawie art. 17
§ 1 pkt 6 k.p.k.,
postępowanie karne
przeciwko niemu
umarza i w tym
zakresie kosztami
procesu obciąża
Skarb Państwa;

V. Zmienia
zaskarżony wyrok:

1. odnośnie
oskarżonego W. M.
w ten sposób, że:

a) uchyła orzeczenia
o karze łącznej
pozbawienia
wolności oraz o
karzę łącznej
grzywny zawarte w
punktach XIII i XIV,

b) spośród
przestępstw
przypisanych mu
w punkcie VIII

uznaje go za
winnego jedynie
przestępstwa
określonego w
punkcie 173 części
wstępnej tego
wyroku,
popelnionego w
sposób tam opisany,
tj. przestępstwa z
art. 306 k.k. i za
to na podstawie tego
przepisu wymierza
mu karę 1
(jednego) miesiąca
pozbawienia
wolności,

c) spośród
przestępstw
przypisanych mu w
punkcie X uznaje
go za winnego
czterech przestępstw
określonych w
punktach 166, 168,
170 oraz 172
części wstępnej tego
wyroku,
popelnionych w
sposób tam opisany,
ustalając, że zostały
one popelnione w
podobny sposób, w
krótkich odstępach
czasu, zanim zapadł
pierwszy wyrok, co
do któregokolwiek z
nich, a
kwalifikowanych z
art. 306 k.k. w zw.
z art. 65 k.k. i za
to na podstawie art.
306 k.k. w zw. z art.
65 k.k. w zw. z art. 64
§ 2 k.k. w zw. z art. 91
§ 1 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 30 czerwca
2015 r. w zw. z

art. 4 § 1 k.k.
wymierza mu karę
4 (czterech) miesięcy
pozbawienia
wolności,

d) z ciągu
przestępstw
przypisanego mu w
punkcie V eliminuje
czyn opisany w
punkcie 5 części
wstępnej tego
wyroku oraz ustala,
że ciąg ten składał
się z 17 przestępstw i
jednocześnie obniża
orzeczoną za ten ciąg
karę pozbawienia
wolności do 2
(dwóch) lat i 8
(ośmiu miesięcy),
jak też obniża
orzeczoną za ten
ciąg karę grzywny
do 180 (stu
osiemdziesięciu)
stawek dziennych,
ustalając wysokość
jednej stawki na
kwotę 100 (stu)
złotych,

e) przestępstwo
przypisane mu w
punkcie V, a
opisane w punkcie 5
części wstępnej tego
wyroku, kwalifikuje
z art. 278 § 1 k.k. i za
to na podstawie tego
przepisu wymierza
mu karę 4
(czterech) miesięcy
pozbawienia
wolności,

f) na podstawie art.
85 k.k. i art. 86 §
1 k.k. w brzmieniu

obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II, IV, V (obniżoną niniejszym wyrokiem), VI, VII, IX i XI zaskarżonego wyroku oraz orzeczone w punktach V.1b, V.1c i V.1e niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

g) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., łączy jednostkowe kary grzywny orzeczone w punktach IV, V (obniżoną niniejszym wyrokiem), VI, VII i IX zaskarżonego wyroku i wymierza mu karę łączną grzywny w rozmiarze 480 (czterystu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

2. odnośnie
oskarżonego K. M.
(1) w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie
o karze łącznej
pozbawienia
wolności zawarte w
punkcie XXVI,

b) spośród
przestępstw
przypisanych mu
w punkcie XXIII
uznaje go za winnego
pięciu przestępstw
określonych w
punktach 252, 254,
266, 276 oraz 278
części wstępnej tego
wyroku,
popelnionych w
sposób tam opisany,
ustalając, że zostały
one popelnione w
podobny sposób, w
krótkich odstępach
czasu, zanim zapadł
pierwszy wyrok, co
do któregokolwiek z
nich, a
kwalifikowanych z
art. 306 k.k. w zw.
z art. 65 k.k. i za
to na podstawie art.
306 k.k. w zw. z art.
65 k.k. w zw. z art. 64
§ 2 k.k. w zw. z art. 91
§ 1 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 30 czerwca
2015 r. w zw. z
art. 4 § 1 k.k.
wymierza mu karę
5 (pięciu) miesięcy
pozbawienia
wolności,

c) na podstawie art.
85 k.k. i art. 86 §

1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach XV, XVI, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIV i XXV zaskarżonego wyroku oraz orzeczoną w punkcie V.2b niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Wniosek

Odnosnie oskarżonego W. M. obrońca wniósł zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie „o potraktowanie zachowań opisanych w zarzutach w pkt 2.1 – 2.55”, jako pięćdziesięciu pięciu czynów współukaranych oraz odpowiednie obniżenie orzeczonej kary”.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Odnośnie oskarżonego K. M. (1) obrońca wniósł zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie „o potraktowanie zachowań opisanych w zarzutach w pkt 2.1 – 2.29”, jako dwudziestu dziewięciu czynów współukaranych oraz odpowiednie obniżenie orzeczonej kary”.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ niezasadne okazały się podniesione w apelacjach obrońcy zarzuty, o czym była mowa wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd Apelacyjny z urzędu orzekł, że:</p> <p>I. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.k.,</p>	

prostuje oczywistą omyłkę pisarską w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w jego części wstępnej, odnośnie czynu zarzuconego W. M. w punkcie 11, w miejsce zapisu „tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.” przyjąć zapis „tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.”;

II. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie VIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 88 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 120 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 126 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 136 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 141 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r. oraz 156 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., zakwalifikowanych z art. 306 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.,

postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

III. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie X, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 135, 140, 146, 148, 150, 155, 160 oraz 162, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

IV. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1) w punkcie XXIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach 233, 235, 238, 240, 242, 244 - ustalając, że czyn ten został popełniony w dniu 30 marca 2006 r. oraz 248, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w

	<p>zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Przedawnienie, jako bezwzględna przyczyna odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., Sąd Apelacyjny miał obowiązek uwzględnić niezależnie od zakresu zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść wyroku.</p> <p>Z kolei zgodnie z art. 105 § 2 k.p.k., sąd odwoławczy może z urzędu sprostować oczywistą pomyłkę pisarską w orzeczeniu sądu pierwszej instancji.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w tych zakresach, w których nie dokonano jego zmiany oraz nie uchylono zawartych w nim rozstrzygnięć.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały wskazane przy omówieniu zarzutów podniesionych w apelacjach obrońcy oskarżonych i zbędnym byłoby powtarzanie tej samej argumentacji w tym miejscu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok:		

1) odnośnie oskarżonego W. M. w ten sposób, że:

a) uchylił orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o karzę łącznej grzywny zawarte w punktach XIII i XIV,

b) spośród przestępstw przypisanych mu w punkcie VIII uznał go za winnego jedynie przestępstwa określonego w punkcie 173 części wstępnej tego wyroku, popełnionego w sposób tam opisany, tj. przestępstwa z art. 306 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

c) spośród przestępstw przypisanych mu w punkcie X uznał go za winnego czterech przestępstw określonych w punktach 166, 168, 170 oraz 172 części wstępnej tego wyroku, popełnionych w sposób tam opisany, ustalając, że zostały one popełnione w podobny sposób, w

krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregokolwiek z nich, a kwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to na podstawie art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

d) z ciągu przestępstw przypisanego mu w punkcie V wyeliminował czyn opisany w punkcie 5 części wstępnej tego wyroku oraz ustalił, że ciąg ten składał się z 17 przestępstw i jednocześnie obniżył orzeczoną za ten ciąg karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy), jak też obniżył orzeczoną za ten ciąg karę grzywny do 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

e) przestępstwo przypisane mu w punkcie V, a opisane w punkcie 5 części wstępnej tego wyroku, zakwalifikował z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

f) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II, IV, V (obniżoną niniejszym wyrokiem), VI, VII, IX i XI zaskarżonego wyroku oraz orzeczone w punktach V.1b, V.1c i V.1e wyroku Sądu Apelacyjnego i wymierzył mu karę łączną 7 (siedmiu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

g) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył jednostkowe kary

grzywny orzeczone w punktach IV, V (obniżoną niniejszym wyrokiem), VI, VII i IX zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną grzywny w rozmiarze 480 (czterystu osiemdziesięciu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

3. odnośnie oskarżonego K. M. (1) w ten sposób, że:

d) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie XXVI,

e) spośród przestępstw przypisanych mu w punkcie XXIII uznał go za winnego pięciu przestępstw określonych w punktach 252, 254, 266, 276 oraz 278 części wstępnej tego wyroku, popełnionych w sposób tam opisany, ustalając, że zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregokolwiek z nich, a kwalifikowanych z

art. 306 k.k. w zw.
z art. 65 k.k. i za
to na podstawie art.
306 k.k. w zw. z art.
65 k.k. w zw. z art. 64
§ 2 k.k. w zw. z art. 91
§ 1 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 30 czerwca
2015 r. w zw. z
art. 4 § 1 k.k.
wymierzył mu karę
5 (pięciu) miesięcy
pozbawienia
wolności,

f) na podstawie art.
85 k.k. i art. 86 §
1 k.k. w brzmieniu
obowiązującym do
dnia 7 czerwca 2010
r. w zw. z art. 4
§ 1 k.k., połączył
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności orzeczone
w punktach XV, XVI,
XVIII, XIX, XX,
XXI, XXII, XXIV
i XXV zaskarżonego
wyroku oraz
orzeczoną w punkcie
V.2b wyroku Sądu
Apelacyjnego i
wymierzył mu karę
łącną 4 (czterech)
lat i 10 (dziesięciu)
miesięcy
pozbawienia
wolności;

Zwięźle o powodach
zmiany

Także i w tym
przypadku powody
zmiany
zaskarżonego
wyroku zostały

<p>wskazane przy omówieniu apelacji obrońcy oskarżonych i nie ma potrzeby powtarzania tego samego tutaj.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>	<p>Sąd Apelacyjny orzekł, że:</p> <p>I. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie VIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 88 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 120 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 126 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 136 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r., 141 – ustalając, że czyn został popełniony w dniu (...) r. oraz 156 – ustalając, że czyn</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	

został popełniony w dniu (...) r., zakwalifikowanych z art. 306 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

II. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu W. M. w punkcie X, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach: 135, 140, 146, 148, 150, 155, 160 oraz 162, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

III. Uchyła zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1) w punkcie XXIII, a opisanych w części wstępnej tego wyroku w punktach

	233, 235, 238, 240, 242, 244 - ustalając, że czyn ten został popełniony w dniu 30 marca 2006 r. oraz 248, zakwalifikowanych z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i odnośnie tych czynów, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie karne przeciwko niemu umarza i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.		
Zwięźle o powodach uchylenia			
Kolejny raz wypada podkreślić, że przyczyny uchylenia wyroku i umorzenia postępowania we wskazanym zakresie zostały przytoczone przy okazji omawiania zarzutów podniesionych w apelacjach obrońcy oskarżonych.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Umorzono postępowanie we wskazanym wyżej zakresie z uwagi na przedawnienie karalności (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.).			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt VII	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5) i 6), art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd Apelacyjny kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył oskarżonych w częściach równych, tj. po 40 złotych każdego z nich oraz wymierzył im opłaty za obie instancje, i tak: W. M. w kwocie 10 200 złotych, a K. M. (1) w kwocie 5 400 złotych.	
7. PODPIS		
I. P. H. K. M. K.		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych W. M. i K. M. (1).	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Skazanie oskarżonych za przestępstwa przypisane

ustalenie, którego dotyczy apelacja	im w zaskarżonym wyroku.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana